

WAAR OOIT HET LOOF DE ZEE

Gedichten

Email: bert_overbeek@hotmail.com

© 2022, Bert Overbeek

zeepad, 1968

in de wisselende vormen
van de opgejaagde lucht
woelde het opgebolde randmeer
in doodgewone, goed te verteren
code rood-loze stormen

het kind dat ik was
was angstig, haastig weggevlucht
uit de strakbelijnde normen
van de meester van de vijfde klas

er was nog geen zeewolde
de polder lag er maagdelijk bij
niets daar was onder smakeloze
nieuwbouwshit bedolven

hij raakte nog aan de vrijheid die je
als je eindelijk luisterde en je kop dicht hield
met stilte bezield
uit het landschap hoorde fluisteren

maar wat daar toen was is weg,
ergens in de tijd ging het verloren,
-en nu zoek in dit omgebouwde oord
de sneltrein die naar vroeger spoort?

de familie fatsoen, bij de stadsmuur, 1969

een paar jaar voordat ze arriveerden,
de seks, de drugs en rock and roll
had je hier de afgebrokkelde stadsmuur,
daar het ingetogen randmeer en
ginds de sobere knardijk die
naar een nieuwe wereld
in de leegte leidde
en dat was dat

en zo stond je in je eentje
in de onvervuilde wind
naar de overkant te kijken
terwijl uit het meer
een illusie van eeuwigheid
en troost opstak,
van troost en vrijheid

in elk geval iets anders dan
de sfeer van kinderen
in badstof en borstrok

mannen in te grote witte onderbroeken
en vrouwen in pastunette korsetten
die vleeskleuriger waren
dan een mens ooit kon worden

god, wat waren ze fatsoenlijk met
hun aardappels, vlees en jus,
de mannen die in terlenka broeken
braaf naar de agenten knikten,
de vrouwen met een drol van haar
op hun hoofd en een vlinderbril,

onberispelijk voor de burens,
en dol op de mantel der liefde,
waaronder alles werd verborgen
in een werkelijkheid
die voor niemand wilde zorgen

vissersvrouwenrouw

waar de golfslag slepend brak,
rouwden zwartgeklede vrouwen
de aangezichten strak

vromer dan een keurslijf kon zijn
hingen ze aan een lijn
van angst, onverzettelikhed en pijn

want geroepen had de zee
-beproeving voor het godsvertrouwen-
en de dood kwam met haar mee

VISSERBVROUWENROUW
waar de golfslag zijpend brak,
rouwden zwartgekleed vrouwen
de aangezichten strak
want geroepen had de zee
-beproeving voor het godsvertrouwen-
en de dood kwam roet haar rijk

Bert Overbeek

boekroute

dokter aan de hoofdweg, 1973

de dokter wist natuurlijk niets,
hij was een aardige man,
woonde in twee huizen tegelijk

-hij had een hoornen bril, zeven katholieke kinderen
en lichtblauwe, altijd dichte luxaflex

als je in zijn spreekkamer binnenkwam
rookte hij steevast een sigaret

ook in de wachtkamer werd gerookt
de mannen caballero, de vrouwen
gladstone met een filter

de dokter schreef altijd pillen voor,
die jaren later uit de handel werden genomen

en hij stelde diagnoses, net als zijn vakgenoten,
die intussen door de tijd zijn ingehaald

ze noemen het graag voortschrijdend inzicht,
maar het is de beperking van de wetenschap:
niet weten dat je het niet helemaal weet

nou ja, in ieder geval hebben
zeven kinderen er goed van gegeten,

tussen harderwijkse huizen, 1968

troost had je nodig
voor een onbenoembaar
verdriet dat in je woonde
ergens tussen het brave en het lege
-iets dat volgens anderen niet bestond

gelukkig was er dan de onverharde grond,
gebarsten aarde en sleetse wegen
die je kriskras tussen huizen vond,
daar kwam je alleen oergrond tegen
-een stem van een andere orde

en zelfs de tergende teergeur in de zon
verdrong het geleur met normen
dat het toen te vaak van welzijn won

nu lijkt die stem verdwenen
er lijkt een nieuw wetboek ingericht
-een leven als een stoplicht
met toenemend regelgeven